

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové ve věci

žalobce: **M. H. V.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2015, č. j. MV-19567-5/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky narozený v Hai Duong, pobýval na území České republiky, přičemž deklarovaným účelem jeho pobytu bylo podnikání (osoba samostatně výdělečně činná). Dne 16. 4. 2013 byl žalobce rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 6T 54/2013 odsouzen za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „trestní zákoník“), a byl mu (mimo jiné) uložen trest odnětí svobody v trvání 30

měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem. Znaky skutkové podstaty zvlášť závažného zločinu podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku žalobce naplnil tím, že od přesně nezjištěné doby, pravděpodobně od konce roku 2011 do 30. 7. 2012, v pronajatém domě v Praze 4, Strouhalova 310/10, jako tzv. zahradník v úmyslu vypěstovat a zpracovat rostlinu konopí (obsahující delta-9-tetrahydrokanabinol, dále též „THC“) do formy známé jako marihuana za účelem distribuce za úplatu mezi její konzumenty, s pomocí speciálně nainstalovaného technologického zařízení zajišťujícího osvit, vytápění, ventilaci a cirkulaci vzduchu a s pomocí manuální závlahy a hnojení, neoprávněně a bez povolení pěstoval nejméně 586 kusů rostlin konopí o celkové hmotnosti rostlinného materiálu 11, 01 kg a o obsahu 0, 52 kg THC v koncentraci jednoznačně přesahující 0, 3 %. V odůvodnění rozsudku ze dne 16. 4. 2013, sp. zn. 6T 54/2013, Obvodní soud pro Prahu 4 mimo jiné konstatoval, že podle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, z odvětví psychiatrie, žalobce v minulosti „škodlivě užíval marihuanu a pervitin, ovšem bez závislosti“, preferuje bezprostřední uspokojování svých potřeb a „motiv činu byl syncen faktory psychopatologickými“ (motivem byl „zisk v komplikované životní situaci“). Žalobce si byl dle Obvodní soud pro Prahu 4 vědom toho, že „se jedná o výrobu omamné látky určené pro další spotřebitele“.

2. Žalobce byl postižen i za společensky méně závažná protiprávní jednání, např. mu byla dne 15. 3. 2010, 9. 4. 2012, 11. 6. 2012 a dne 18. 8. 2014 uložena pokuta za přestupky, jejichž skutková podstata je upravena zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“).
3. Dne 14. 8. 2014 Okresní soud v Karlových Varech usnesením zn. 40PP 283/2014 rozhodl o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody a stanovil žalobci zkušební dobu v délce 3 roky. Písemné vyhotovení usnesení o podmíněném propuštění neobsahuje odůvodnění, neboť se státní zástupce i žalobce vzdali práva stížnosti a prohlásili, že netrvají na písemném odůvodnění.
4. Hned dne 29. 8. 2014 uzavřel žalobce na Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky manželství s P. T. N. T., která nabyla občanství České republiky teprve dne 27. 1. 2014, a již dne 5. 9. 2014 vyplnil žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která však byla Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 14. 4. 2015, č. j. MV-19567-5/SO-2015, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 12. 2014, č. j. OAM-12515-28/PP-2014, s odkazem na § 87e odst. 1 a § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítnuta. Správní orgány totiž dospěly k závěru, že zde je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
5. Proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 4. 2015, č. j. MV-19567-5/SO-2015, podal žalobce žalobu (žaloba byla podána u Městského soudu v Praze a Krajskému soudu v Hradci Králové byla postoupena na základě usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. Nad 99/2018 – 75), v níž zpochybnil závěr správních orgánů, že zde je důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Dle žalobce jeho chování nepředstavuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů české společnosti, jak to vyžaduje směrnice Evropského

parlamentu a Rady 2004/38/ES a judikatura Soudního dvora Evropské unie (dále též „ESD“). Navíc nevydání povolení k přechodnému pobytu je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Dopady zamítavého rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (jakož i do práv jeho údajného dítěte) se však žalovaný podle žalobce dostatečně nezabýval. Žalobce je přesvědčen, že došlo k porušení § 2, 3, 4, 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jakož i čl. 10 odst. 2 a čl. 32 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“) a Úmluvy o právech dítěte, a proto by žalobou napadené rozhodnutí mělo být zrušeno.

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě (které není třeba rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byla žalovaná úspěšná, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba především vypořádat námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) vyhodnotila námitky žalobce jako liché, odkázala odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jejího názoru nejen věcně správné, ale též zákonné, a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.
9. Podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
10. Výše uvedená právní úprava navazuje na čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále též „směrnice 2004/38/ES“), dle kterého s výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům (bod 1). Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná (bod 2).

11. ESD v minulosti akcentoval, že unijní právo neukládá členským státům, aby používaly jednotnou stupnici hodnot, pokud jde o posuzování jednání, která mohou být považována za odporující veřejné bezpečnosti či veřejnému pořádku (v tomto smyslu viz např. rozsudek ze dne 22. 5. 2012, P. I. proti Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid, C-348/09, bod 21). Členské státy mají možnost v souladu s vnitrostátními potřebami, které se mohou v jednotlivých členských státech a v různých obdobích lišit, určit požadavky veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti, zejména jako odůvodnění odchylky od základní zásady volného pohybu osob (viz opět rozsudek ze dne 22. 5. 2012, P. I. proti Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid, C-348/09, bod 23).
12. Ostatně moderní demokratická psaná ústava je společenskou smlouvou, kterou se lid, představující ústavodárnou moc (pouvoir constituant), ustavuje v jedno politické (státní) těleso, přičemž první (základní) povinností státu (veřejné moci), která předchází všem ostatním povinnostem, je bránit své území a chránit své občany [lid (který je zdrojem veškeré státní moci)] a jejich majetek. Aby tento základní úkol mohl stát plnit, musí kontrolovat své území (hranice a pohyb a pobyt osob na tomto území). Stát, který nedokáže efektivně kontrolovat své území, rezignuje na vlastní svrchovanost a přestává existovat.
13. Dle Nejvyššího správního soudu (z poslední doby srov. např. rozsudek ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018 – 51, bod 16) musí jednání cizince představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení v době rozhodování o povolení k přechodnému pobytu. Je přitom nutno přihlídnout ke všem relevantním okolnostem v projednávané věci, které mohou mít vliv na posouzení hrozby budoucího porušení veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti obecně patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování žalobce po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, jakož i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 - 146, publ. pod č. 2882/2013 Sb. NSS).
14. Žalobce byl odsouzen za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku a byl mu (mimo jiné) uložen trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem [vzhledem k horní hranici trestní sazby (10 let) se jedná o zvlášť závažný zločin ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku].
15. ESD již při výkladu čl. 16 odst. 2 směrnice 2004/38/ES potvrdil, že uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody vnitrostátním soudem prokazuje, že dotyčná osoba nerespektovala hodnoty, které společnost hostitelského členského státu vyjádřila v trestním právu [takže zohlednění doby odnětí svobody pro účely nabytí práva trvalého pobytu rodinnými příslušníky občana Unie, kteří nemají státní příslušnost členského státu, ve smyslu čl. 16 odst. 2 směrnice 2004/38, by se zjevně přičilo cíli, který tato směrnice zavedením tohoto práva pobytu sleduje (rozsudek ze dne 16. ledna 2014, Onuekwere, C-378/12, bod 26)].
16. Dále ESD již před drahnou dobou rozhodl, že členský stát může za účelem ochrany veřejného pořádku považovat užívání omamných látek za nebezpečí pro společnost, které může odůvodnit zvláštní opatření vůči cizincům porušujícím právní předpisy týkající se omamných látek (viz rozsudky ze dne 19. ledna 1999, Calfa, C-348/96, Recueil, s. I-11, bod

22, jakož i Orfanopoulos a Oliveri, bod 67). V rozsudku ze dne 23. 11. 2010, Tsakouridis, C-145/09, pak ESD zdůraznil, že drogová kriminalita představuje rozšířenou trestnou činnost, která využívá značných hospodářských a operativních prostředků a má velmi často nadnárodní charakter. Tato kriminalita ohrožuje zdraví, bezpečnost a kvalitu života občanů Evropské unie stejně jako legální hospodářskou činnost, stabilitu a bezpečnost členských států. Vzhledem k tomu, že drogová závislost představuje pohromu pro jednotlivce a hospodářské a společenské nebezpečí pro lidstvo (viz v tomto smyslu zejména rozsudek ze dne 26. října 1982, Wolf, 221/81, Recueil, s. 3681, bod 9, jakož i rozsudek ESLP, Aoulmi v. Francie, ze dne 17. ledna 2006, § 86), je způsobilá ohrožovat klid a fyzickou bezpečnost obyvatelstva jako celku nebo jeho velké části. Ostatně to, že nezákonná výroba (jakož i poptávka a obchod) omamných a psychotropních látek představuje vážné ohrožení zdraví a blaha lidí a nepříznivě ovlivňuje ekonomické, kulturní a politické základy společnosti, je výslovně konstatováno i v Úmluvě Organizace spojených národů proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami (stejně tak je v Úmluvě Organizace spojených národů proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami zdůrazněno, že nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami zajišťuje velké příjmy a je zdrojem značného majetku, což umožňuje mezinárodním zločineckým organizacím pronikat do vládních struktur, do zákonné obchodní a finanční činnosti a do společnosti na všech jejích úrovních). Boj proti drogové kriminalitě proto spadá pod pojem „závažné důvody týkající se veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti“.

17. Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že odsouzení za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy je důvodem pro uplatnění vylučující klauzule dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 2 Azs 248/2018 – 26, ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Azs 225/2018 – 45, ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018 – 28, etc.). Taktéž je dle Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017 – 31) takové odsouzení [za zvlášť závažný zločin dle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku] důvodem pro aplikaci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle kterého ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud akceptoval i závěr správních orgánů, podle něhož aplikaci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců odůvodňuje i odsouzení cizince za jednání, které bylo kvalifikováno „pouze“ jako přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1 trestního zákoníku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 – 32).
18. Vzhledem k výše uvedenému soud zcela souhlasí se správními orgány, že trestná činnost, jíž žalobce dopustil, je mimořádně společensky nebezpečná (ohrožuje zdraví a blaho lidí a nepříznivě ovlivňuje ekonomické, kulturní a politické základy celé společnosti). Žalobce se této činnosti navíc dopustil ve značném rozsahu a s vědomím, že „se jedná o výrobu omamné látky určené pro další spotřebitele“. Nejednalo se nadto o jedinou protiprávní činnost žalobce. Žalobce byl opakovaně postižen za přestupek, v jednom případě dokonce čtyři dny po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, což svědčí o malém respektu žalobce k právnímu řádu České republiky. Vzhledem k osobnosti žalobce (dle

posudku zpracovaného v trestním řízení žalobce preferuje bezprostřední uspokojování svých potřeb) a vzhledem k tomu, že motiv jeho činu „*byl syčen faktory psychopatologickými*“, nelze než uzavřít, že v době rozhodování správních orgánů, kdy od spáchání trestného činu uplynuly pouze dva roky, dosavadní život žalobce nedával do budoucna dostatečné záruky, že žalobce na území České republiky povede spořádaný život a opět se nezapojí do nedovolené výroby omamných a psychotropních látek, zvláště když nebylo tvrzeno, že se jeho materiální situace zlepšila (motivem trestného činu byl „*zisk v komplikované životní situaci*“) a žalobci navíc přibyla vyživovací povinnost k manželce pečující o dítě narozené 27. 1. 2013. Ačkoli není vyloučeno, že se v budoucnu ukáže, že trestná činnost tvoří spolu s pobytem ve vězení uzavřenou kapitolu v žalobcově životě, v době, kdy bylo rozhodováno o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, ještě nebylo možné na žalobce v kontextu všech zjištěných okolností pohlížet jako na osobu, od níž závažné porušení veřejného pořádku nehrozí. I délka zkušební doby podmíněného propuštění (zde 3 roky) má určitou vypovídací hodnotu o závažnosti potrestaného jednání u konkrétní osoby s určitými osobnostními charakteristikami. Může proto být hodnocena jako „rizikové“ období, v jehož průběhu je potřeba hrozbou návratu do výkonu trestu zvýšit motivaci podmíněně propuštěného vyhnout se konfliktu se zákonem a vést řádný život. I když rozhodně nelze zjednodušeně říci, že překážka pro povolení k přechodnému pobytu trvá přesně po zkušební dobu podmíněného propuštění, určitou indicii, kterou nelze přehlížet, tato okolnost představuje (srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018 – 51, bod 18). Lze tedy shrnout, že zde v době rozhodování žalované bylo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Námitky žalobce zpochybňující tento závěr správních orgánů tak nejsou důvodné.

19. Soud nemohl přisvědčit ani námitce žalobce, že nevydání povolení k přechodnému pobytu představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny.
20. Předně je nutno zdůraznit, že žádný z článků Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) nezakládá nárok (subjektivní právo) cizince na pobyt na území České republiky, neboť to je dáno pouze jejím občanům (článek 14 odst. 4). Rovněž žádný katalog mezinárodně chráněných lidských práv neobsahuje právo cizince na vstup a pobyt na území cizího státu; jisté mezinárodní garance jsou zachovány pouze v případech státem ukončeného pobytu cizince (srov. bod 27 nálezu Ústavního soudu ze dne 24. dubna 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, popř. usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. I. ÚS 2824/17). Evropský soud pro lidská práva setrvale rozhoduje, že stát je oprávněn v rámci mezinárodního práva a na základě svých smluvních povinností kontrolovat vstup cizinců na jeho území a jejich bydliště (viz např. Abdulaziz, Cabales a Balkandali v. Spojené království, bod 67, Boujlifa proti Francii, bod 42, a řada dalších). Úmluva nezaručuje právo cizince vstoupit nebo pobývat v určité zemi (Khan proti Německu, bod 36).
21. Dále je vhodné připomenout, že žalobci nebyla žalobou napadeným rozhodnutím uložena povinnost opustit území České republiky. Zatímco v případě správního vyhoštění se jedná o ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, neudělení povolení k přechodnému pobytu takové důsledky prima facie nemá. Příмым důsledkem žalobou napadeného rozhodnutí tedy není nucený návrat do domovského státu [k tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu /plénium/ ze dne 24. dubna 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, body 27 a 32, srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2013, sp. zn. II. ÚS 1396/12, a usnesení

téhož soudu ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 1149/13]. Žalobce má možnost na území České republiky pobývat na základě jiných – byť krátkodobějších - forem pobytu. Již jen z tohoto důvodu nelze jeho námitku vyhodnotit jako důvodnou. I kdyby však žalobce byl nucen území České republiky opustit, nejedná se bez dalšího o porušení čl. 8 Úmluvy (či článků 10 odst. 2 a 32 Listiny). Čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42). Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V nyní projednávané věci soud zohlednil, že žalobce začal vědomě „intenzivně budovat“ svůj rodinný život v situaci, kdy byl jeho imigrační status v České republice krajně nejistý, jakož i to, že žalobce netvrdil, že by nemohl budovat své rodinné zázemí či prohlubovat rodinné vazby v zemi původu (ze správního spisu žádné překážky, které by bránily takovému postupu, nevyplynuly). Za těchto okolností se proto nemohlo jednat o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neboť žalobce a jeho rodina mohla a může vést svůj soukromý a rodinný život v jiné zemi, například v domovském státě.

22. Na tomto místě je nutno znovu zdůraznit, že žalobce se do situace, nad níž nařiká, dostal vlastní závažnou trestnou činností, přičemž za své jednání nese veškerou odpovědnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 – 32, a ze dne 19. 12. 2018, č. j. 9 Azs 401/2018 – 37). Žalobce si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců.
23. Pokud jde o tvrzení žalobce, že má na území České republiky syna, pak toto tvrzení nebylo v průběhu řízení před správními orgány prokázáno, jak konstatovala již žalovaná, přičemž žalobce v žalobě žádnou konkrétní námitkou tento její závěr nezpochybnil. I kdyby však bylo prokázáno, že žalobce měl ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí na území České republiky syna, je třeba zdůraznit, že neudělením povolení k přechodnému pobytu nebyla žalobci odepřena rodičovská práva k jeho tvrzenému synovi. S možností pobytu dítěte a rodiče ve dvou odlišných státech v obecné rovině počítá i Úmluva o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.), jejíž čl. 10 odst. 2 v této souvislosti požaduje pouze umožnění pravidelného osobního kontaktu. Právní řád poskytuje určité možnosti (např. v podobě krátkodobých víz), aby mohl žalobce tvrzeného syna navštěvovat, a není proto nutné, aby syn žalobce musel Českou republiku opouštět, měl-li by se setkat se svým otcem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018 – 51, bod 31). Soud tedy shrnuje, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku na straně jedné a zájmem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé, nejednalo se o exces, který by musel soud korigovat.
24. Soud uzavírá, že v daném případě byl správními orgány zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jejich rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žádný relevantní důkaz nebyl opomenut, ostatně žalobce ani v řízení před správním orgánem či soudem žádné další důkazy neoznačil, resp. žádné důkazní návrhy nepřednesl. Věc byla též správně právně posouzena, kvalita správního procesu (a výstupů z tohoto procesu, tj. rozhodnutí) odpovídala právům

a povinností, o kterých se jednalo, resp. tomu, co bylo v daném případě „*ve hře*“. Rovněž bylo postupováno v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Rozhodnutí správních orgánů byla způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněna. Nedošlo tedy k tvrzenému porušení § 2, 3, 4, 68 odst. 3 správního řádu, § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, čl. 10 odst. 2 a čl. 32 Listiny, čl. 8 Úmluvy a Úmluvy o právech dítěte. Žaloba tak nebyla důvodná a soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Soud rozhodl bez jednání, když podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

25. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 6. června 2019

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu